

nens artikel 1, stk. 2, og dermed af udkastets § 234.

Befragterens adgang til at påberåbe sig ansvarsbegrænsningsretten gælder således over for krav, der rejses af andre ladningsejere, rederiet eller en udenforstående tredie-mand.

I 1957-konventionen var bjærgeren ikke udtrykkelig medtaget i kredsen af begrænsningsberettigede personer, jfr. herved også den gældende § 241. At bjærgeren i et vist omfang er omfattet af de gældende begrænsningsregler er utvivlsomt, idet en bjærger meget vel kan være reder, nemlig i de situationer, hvor bjærgningen foregår fra et skib. Det er imidlertid i engelsk retspraksis (TOJO-MARU-sagen, Lloyds law report 341 HL) fastslået, at begrænsningsretten ikke omfatter skader, der er opstået uden forbindelse med bjærgningsfartøjets drift, enten som det var tilfældet i den nævnte sag, fordi den, der forvolder skaden, har forladt bjærgningsfartøjet og er om bord i det bjærgede fartøj, eller fordi bjærgeren ikke på noget tidspunkt har benyttet et fartøj, men f. eks. udelukkende anvender helikopter eller kran.

Med 1976-konventionens artikel 1, stk. 1, sammenholdt med artikel 6, stk. 4, er det nu klart, at en bjærger også i de netop nævnte situationer har begrænsningsret.

Begrænsningsretten for skader under en bjærgningsoperation er uafhængig af, om skaden forvoldes af en erhvervsmæssig bjærger, eller om skaden forvoldes af en »tilfældig« bjærger.

Udtrykket »yder tjeneste i forbindelse med ...« er en direkte oversættelse af konventionens udtryk »rendering services«; udtrykket er allerede i dag anvendt i forbindelse med bjærgning, se § 224, stk. 4, men medens det dér anvendes i forbindelse med aftalt bjærgning, ligger der ikke i udkastets § 234, stk. 1, nogen begrænsning til aftalt bjærgning.

De bjærgningsoperationer, for hvilke der er begrænsningsret, er nærmere angivet i udkastet til § 235.

I stk. 2 fastsættes, at også personer, som rederen eller andre, der er nævnt i stk. 1, svarer for, kan begrænse deres ansvar. Bestemmelsen erstatter gældende § 241, stk. 1, 2. pkt. I forhold til den gældende regel indebærer udkastet den udvidelse, at også andre »selvstændige entreprenører« end lodser vil

kunne påberåbe sig begrænsningsretten; dette gælder dog efter dansk ret som udgangspunkt kun selvstændige entreprenører, der er engageret af rederen, da det udvidede principalsvar i § 233 alene gælder rederen.

Udvidelsen af kredsen af begrænsningsberettigede personer følger af 1976-konventionens artikel 1, stk. 4, hvori der tales om personer, for hvis handlinger, fejl eller forsømmelser rederen m. v. er ansvarlig; i 1957-konventionens artikel 6, stk. 2, var alene »servants«, ansat af rederen m. v., omfattet af denne »afledede« begrænsningsret.

Stk. 3 gengiver 1976-konventionens artikel 1, stk. 6, hvorefter en ansvarsforsikrer har samme ret til at begrænse ansvaret som den sikrede selv; med udtrykket »den sikrede« angives, at det ikke er afgørende, hvorvidt skadevolder er forsikringstager, når det dog er ham, i hvis interesse forsikringen er tegnet. Der henvises herom til terminologien i forsikringsaftaleloven.

Det er ikke tanken med bestemmelsen i stk. 3 at instituere en adgang til direkte søgsmål mod ansvarsforsikreren; bestemmelsen skal imidlertid tage højde for, dels at der inden for dansk ret i et vist omfang er adgang til direkte søgsmål mod forsikringsselskabet, dels den situation at der i et begrænsnings-søgsmål ved danske domstole vil blive lagt fremmed ret til grund, hvor der måtte findes en adgang til direkte søgsmål mod forsikringsselskaberne.

I 1976-konventionens artikel 1, stk. 5 og 7, findes bestemmelser, hvorefter konventionen også skal anvendes i det tilfælde, hvor der anlægges sag mod skibet selv (action in rem), således som det er tilfældet i visse udenlandske retssystemer, samt om at påberåbelse af begrænsningsretten ikke skal betragtes som erkendelse af ansvar. Tilsvarende bestemmelser fandtes i 1957-konventionen; ved indarbejdelse af denne konvention i søloven fandt man det ikke nødvendigt at medtage sådanne bestemmelser, idet dette er udtryk for gældende ret, og bestemmelserne er da heller ikke medtaget i nærværende udkast.

Til § 235

I bestemmelsens 1. stk. angives de seks kategorier af krav, for hvilke ansvaret skal kunne begrænses efter kapitel 10.